

**στην εποχή των πληροφοριών
ο πληροφοριοδότης είναι επάγγελμα με μέλλον**

ΤΙ ΤΕΝΕ?

ΓΙΝΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ

**όταν γύρω του αλλάζουν όλα
αυτός μένει σταθερός**

Στις 22 Μαρτίου οι αλβανοί (μουσουλμάνοι) του Κοσσυφοπέδιου έχουν εκλογές. Αποτελούν το 90% των σχεδόν 2.000.000 κατοίκων αυτής της σέρβικης επαρχίας που κάποτε ήταν αυτόνομη περιοχή της Γιουγκοσλαβίας, αλλά έχει την ατυχία να την θεωρούν οι σέρβοι φασίστες την "κόκκινη μηλιά" τους, με τα κόκκαλα του "μαρμαρωμένου βασιλιά" τους.

Οι σέρβοι εκτός από τις 200.000 των ντόπων έχουν φορτώσει το Κοσσυφοπέδιο με μερικές χιλιάδες μετανάστες από την Κράινα και 40.000 στρατιώτες - χωριστά οι μπάτσιο και οι παραμπάτσιο.

Τον τελευταίο καιρό έχουν αυξηθεί οι ένοπλες συμπλοκές μεταξύ σερβομάτσων και αυτονομιστικών οργανώσεων των αλβανών.

Κάποτε στο Κόσοβο: 28 Μαρτίου 1989, και σέρβιοι στρατόματσοι ξιλοφορτώνουν στην Πριστίνα αλβανόφυλους που διαδήλωναν εναντίον της αλλαγής καθεστώτος που επέβαλλε ο Μίλοσεβιτς. Στην διάρκεια των συγκρούσεων που κράτησαν μέρες δολοφονήθηκαν 22 διαδηλωτές.

Ο επαγγελματίας σέρβος μακελλάρης Αρκάν έχει ήδη "στρατηγείο" σε ξενοδοχείο στην Πριστίνα.

Η άνοιξη και το καλοκαίρι είναι καλές εποχές για την δράση συμμοριών δολοφόνων.

Την άνοιξη αυτή είναι επίσης ένας κρίσιμος "καιρός" για την εξέλιξη της πλανητικής υπερδύναμης Ε.Ε. Οι διάφοροι Μίλοσεβιτς θα ξαναπαίξουν (όχι μόνο για πάρτη τους αλλά και για χάρη της USA αυτοκρατορίας) το παιχνίδι της "αναμπούλας" στα βαλκάνια;

Την προηγούμενη φορά, για το 32% του εθνικού τους πληθυσμού οι σερβοφασίστες πήραν το μισό βοσνιακό οικοπέδο σφάζοντας χιλιάδες μουσουλμάνους. Τώρα για το 10%, που έχει και μαρμαρωμένο βασιλιά, στα πόσα του οικοπέδου Κοσσυφοπέδιο θα το κλείσουν;

Οι ελλήναρες "ειρηνιστές" караβανάδες που έχουν παρκάρει στα Τίρανα σε ποιόν θα κλείσουν (πονηρά ή όχι) το μάτι;

Οι έλληνες "επενδυτές" (Μυτιληνίοι, που αγόρασε πρόσφατα τα μεγάλα ορυχεία της Τρέπσα στην περιοχή - σουπερ μάρκετ Γαλαξίας - κ.α.) σε ποιούς κλείνουν το μάτι, και σε ποιούς θα αναθέσουν το security;

Μυρίζει αίμα τόλι εκεί, ή τριζαίφ σοφ ή μας φαίνεται;

ΗΤΑΝ ΚΑΠΟΤΕ ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΛΕΓΑΝ

17.000.000 Έλληνες...
141 Χώρες
Φωτεινά Αστέρια του Ίδιου Γαλαξία

Κοίτα ρε γαμώ...
Γέμισε ο κόσμος μαλάκες!

Έλα ρε...
Ξεκόλλα.
Ούτε 20 μύρια δεν είναι...

Προσπαθώ να θυμηθώ τί είναι η μεσόγειος Προσπαθώ να θυμηθώ να είναι ρομαντικά ταξίδια που έκανα - όχι ή αν είναι μια απέραντη μεθόριος εκκαθαρίσεων Προσπαθώ να καταλάβω αυτό το κόκκινο της δύσης γιατί απλώνεται παντού Θέλω πίσω τη μεσόγειο "Κόριοι" θέλω να πεθάνετε μόνοι σας.

ΑΛΓΕΡΙΑ, ΑΜΑ ΑΥΤΗ Η ΧΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΟΥΤΕ ΟΥΤΕ ΜΠΑΣΚΕΤ ΟΥΤΕ ΓΚΟΜΕΝΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΝ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ ΑΥΤΟΙ ΤΟΥΣ ΕΣΦΑΖΑΝ ΓΙΑ ΚΑΙΡΟ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Ο ΛΕΠΕΝ ΕΚΕΙ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΝΕ ΤΩΡΑ ΠΑΛΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΑ ΠΙΟ ΚΟΜΨΑ

ΤΟ ΛΕΝΕ ΠΙΟ ΚΟΜΨΑ "ΕΜΦΥΛΙΟ" ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΔΑ ΣΗΜΕΡΑ...

Εκτός από το δρόμο τα φύλλα της 3ης γενιάς μορφές να τα βρεις κάθε μήνα (από τα μέσα και μετά): στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Περιστειρίου (Καρνάτιδος 166), στην κατάληψη της ομάδας "άγνηση εκτέλεσης καθήκοντος" (κάθε αάββατο μεσημέρι μέσα στο ΕΜΠ) και στο βιβλιοπωλείο της Villa Αμαλίας (Χένιεν και Αγαρών). Κι ακόμα σε τρία περίπτερα (πλ. Εξαγωγίων - πλ. Κάνγγρος) και στα βιβλιοπωλεία: Solaris, Παραπέντε, Ελευθερος Τύπος, στο κέντρο της πόλης.
Η τεχνική υποστήριξη της έκδοσης είναι από την κολλεκτίβα 03*03

Η "ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ" ΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΠΛΑΚΑ

Μονάδα για υπεράκτιες εταιρείες από την Εθνική

Είχε μονάδα για την επένδυση των εταιρειών των σερβικών κόντρων ή Εθνική Τράπεζα στην Κύπρο. Η ένοχη δραστηριότητα των υπεράκτιων εταιρειών που με την Εθνική Τράπεζα της Κύπρου (ΕΤΚ) και με την Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος (ΕΤΕ) έπαιζε τον κόκορο και κινούσε τα δολάρια και τις λίρες της πρώτης Σερβίας. Ένας και ο άλλος ναυαγία κερδίζοντας για τον τροπικό τόπο από την εξουσία τους, εκμεταλλεύοντας τις Εθνικές και τα άλλα.

Επίσης από τον άλλο μίνα θα ληστούνη στο κεντρικό κατάστημα της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος (Κόπρος) στη Λευκωσία ειδικό τμήμα για την εξυπηρέτηση υπεράκτιων εταιρειών. Η Εθνική διεκδικεί το μερίδιο που της αναλογεί στο συγκεκριμένο τμήμα και ο οποίος περιλαμβάνει περί τις 27.000 εταιρείες κάθε μέγεθος.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ξεπλένουν χρήμα στα Κατεχόμενα

Παράδεισος για λαθρεμπόρους και εμπόρους ναρκωτικών το ψευδοκράτος Λευκωσία. Ένα «Βερολίνο της Μεσογείου» όπως τη χαρακτηρίζει ο Ιταλός δημοσιογράφος, «από τις 20 Ιουλίου, μετά τις επιμήμονες του τουρκικού Στρατού που αναγκάστηκαν μόνο από την Άγκυρα «πίτη της ουσίας» σποικία της με 170.000 κατοίκων, πολλοί εκ των οποίων είναι Τουρκοί άποικοι». «Τρίτατα έξι τρέπεζες off shore και 29 υποκαταστήματα κανονικών τραπεζών που ιδρύθηκαν τελευταία 3-4 χρόνια επιτρέπουν την πλήρη άθνηση της πιο απίθανης χρηματιστικής αγοράς του κόσμου... Μέσω αυτών κινούνται εκατομμύρια ευρώ που κερδίζει η τουρκική μαφία από τη μεταφορά των Κορίθων λαθρομεταναστών στην Ιταλία από τη διακίνηση ναρκωτικών και από το λαθρεμπόριο». Κανείς δεν παίρνει ειδικές προκλήσεις. Έτσι, στο δημοσιογραφικό, που θέλοντας να επιβεβαιώσει τις φήμες παρατίθενται ότι θέλει να μεταφερει βρόμικο χρήμα, η γραμματέας της Euro Textile Bank τονίζει: «Μπορούμε να διακινήσουμε οποιοδήποτε ποσό μέσω Λονδίνου. Φρανκφούρτης και φυσικά Ισταμπούλ».

«Τούρκοι άποικοι». «Τρίτατα έξι τρέπεζες off shore και 29 υποκαταστήματα κανονικών τραπεζών που ιδρύθηκαν τα τελευταία 3-4 χρόνια επιτρέπουν την πλήρη άθνηση της πιο απίθανης χρηματιστικής αγοράς του κόσμου... Μέσω αυτών κινούνται εκατομμύρια ευρώ που κερδίζει η τουρκική μαφία από τη μεταφορά των Κορίθων λαθρομεταναστών στην Ιταλία από τη διακίνηση ναρκωτικών και από το λαθρεμπόριο». Κανείς δεν παίρνει ειδικές προκλήσεις. Έτσι, στο δημοσιογραφικό, που θέλοντας να επιβεβαιώσει τις φήμες παρατίθενται ότι θέλει να μεταφερει βρόμικο χρήμα, η γραμματέας της Euro Textile Bank τονίζει: «Μπορούμε να διακινήσουμε οποιοδήποτε ποσό μέσω Λονδίνου. Φρανκφούρτης και φυσικά Ισταμπούλ».

Και τα δύο δημοσιεύματα είναι του ίδιου "οίκου": αριστερά Βενδυτής (20/12/97), δεξιά Βενδυτής (13/1/98). Αριστερά η (ελληνική) "Βθνική" εξυπηρέτηση των υπεράκτιων εταιριών (off shore) στη νότια κύπρο είναι μαγκιά, δηλαδή "ανάπτυξη", "εσχυροποίηση", κλπ. Δεξιά η ίδια δουλειά στη βόρεια κύπρο είναι τσογλανιά, δηλαδή "μαφία", "βρώμα", κλπ. Ανταγωνισμός επιχειρηματιών! Όσο για τις "υπεράκτιες εταιρείες": είναι οι εταιρείες "μαϊμούδες" που στήνονται σε διάφορα σημεία του πλανήτη για να "ξεπλένουν" το ναρκοκεφάλαιο και να εξασφαλίζουν "φορολογικούς παραδείσους". Μόνο 27.000 τέτοια μαγαζιά έχει η νότια κύπρος - λέγαμε κι εμείς: γιατί τέτοιος νταλάς με το "κυπριακό".... (Ε. thanks για τα αποκόμματα)

Όταν δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε ορκασιμένος υπερασπιστής της βίας. Κι αυτό δεν ήταν μια αντίδραση στο γεγονός ότι είχε από πολύ μικρός λερώσει τα χέρια του με αίμα. Εδώ και κάμποσα χρόνια είχε κάνει και είχε σκεφτεί πολύ σοβαρά αυτή την κατάσταση και είχε καταλήξει πως τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι και πολύ διαφορετικά και σίγουρα δεν ήταν αυτός ο υπεύθυνος για την κατάσταση που επικρατούσε εδώ και αιώνες.

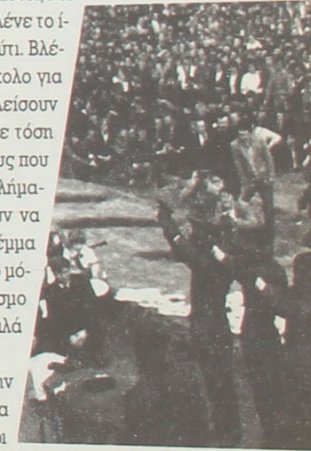
Η αλήθεια είναι πως δε γούσταρε καθόλου αυτό τον ατέλειωτο πόλεμο, πολύ περισσότερο όταν διάφορες κουφάλες κι απ' τις δυο πλευρές, να είχε αρκετά ανοικτά τα μάτια του ώστε να μπορεί να διακρίνει τα σκατά όπου κι αν βρίσκονταν, επέμεναν να βλέπουν αυτή τη συγκρουση υπό το πρίσμα της θρησκευτικής αντιπαράθεσης καθολικών και προτεσταντών. Ήξερε καλά πως αν και για κάποιους υπήρχε κι αυτή η διάσταση του πολέμου, δεν ήταν αυτός ο λόγος που αυτός και πολλοί άλλοι ακόμη, επέλεξαν το δρόμο της ενόπλης πάλης μέσα από τις τάξεις του IRA και αργότερα του INLA.

Τον Ιαν δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε ορκασιμένος υπερασπιστής της βίας. Κι αυτό δεν ήταν μια αντίδραση στο γεγονός ότι είχε από πολύ μικρός λερώσει τα χέρια του με αίμα. Εδώ και κάμποσα χρόνια είχε κάνει και είχε σκεφτεί πολύ σοβαρά αυτή την κατάσταση και είχε καταλήξει πως τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είναι και πολύ διαφορετικά και σίγουρα δεν ήταν αυτός ο υπεύθυνος για την κατάσταση που επικρατούσε εδώ και αιώνες.

Για τον Ιαν τον μίσος δεν είχε τις ρίζες του στις θρησκευτικές διαφορές, αφού υπήρχαν κάμποσοι ρεπουμπλικάνοι που δε γούσταρε. Αυτό που περισσότερο απ' όλα τον εξόργιζε ήταν ότι μια ζωή ολόκληρη θυμόταν τους "Ενωτικούς του Ωλστερ", τους αιώνιους εκθρόνους, να στέκονται στο πλευρό του βρετανικού κράτους, να βαδίζουν πλάι πλάι με τους αποικιοκράτες, την αδιότακτη βρετανική αυτοκρατορία που κάμποσους λαούς είχε κάνει να υποφέρουν. Ακόμη κι όταν κάποια στιγμή σκέφτηκε να τα παρατήσει, οσκαρισμένος από τα αποτελέσματα της τυφλής βίας

του IRA, το μετάνιωσε μόνο και μόνο επειδή οι εικόνες που του έρχονταν στο νου, ήταν ο βρετανικός στρατός να γαζώνει μια άοπλη διαδήλωση κι από δίπλα οι "Ενωτικοί" να πυροβολούν και να λυντσάρουν όποιον προσπαθούσε να ξεφύγει. Τότε ήταν που μόλις δέκα χρονών, λουφαγμένος στο σπύτι της θείας του, κοίταζε πίσω από μια μισάνοικτη κουρτίνα όσα συνέβαιναν κι αποφάσισε να κηρύξει το δικό του πόλεμο. Μια "Ματωμένη Κυριακή" που πέρασε στην ιστορία, και χιλιάδες άλλες ματωμένες μέρες και νύχτες που οι νικητές, αυτοί που γράφουν την ιστορία επιμελώς προσέφεραν, σα να μην είχαν ποτέ υπάρξει. Εκείνος όμως δεν είχε το περιθώριο να προσπεράσει, δεν είχε την πολυτέλεια να ξεχάσει. Αλήθεια πως μπορείς να ξεχάσεις μέρες σαν κι εκείνη όταν τα άρματα του βρετανικού στρατού κυριολεκτικά ισοπέδωσαν ολόκληρη τετράγωνα "ψάκωντας" για κρησφύγετα του IRA... Είχε καταλάβει όμως πως ο μόνος δρόμος για να δοθεί ένα τέλος σ' αυτή την ιστορία, ήταν αυτός και πολλοί ακόμη να διαγράψουν το παρελθόν και να κοιτάξουν μπροστά αναζητώντας μια νέα αρχή.

Τρίτατα χρόνια μετά, έχοντας ήδη πατήσει τα σαράντα, είχε κι αυτός ανάγκη από μια νέα αρχή. Είχε βαρεθεί να βλέπει φίλους να κάνουν, τον είχε κουράσει μια ολόκληρη ζωή στο σκοτάδι, πάντα κυνηγημένος περιμένοντας γ' αντικρίσει στην πρώτη γωνία τις κάννες των όπλων του βρετανικού στρατού. Είχε αρχίσει να πιστεύει πως αυτός ο πόλεμος δεν ήταν τίποτα παραπάνω από έναν κύκλο εκδίκησης που δεν κατάφερε να οδηγήσει πουθενά. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που είχε δει με καλό μάτι, την τελευταία παρατεταμένη εκκενορία και την έναρξη συνομιλιών ανάμεσα στο "Σιν Φέιν", τους "Ενωτικούς του Ωλστερ" και την βρετανική κυβέρνηση. Από φύση όμως αρκετά καχύποπος, προβληματιζόταν αρκετά από όλες αυτές τις κινήσεις "καλής θέλησης", κι έχοντας δει στο παρελθόν παρόμοιες ενέργειες να οδηγούνται σε αδιέξοδο, δεν ήταν αρκετά αισιόδοξος για την τελική έκβαση αυτών των συνομιλιών. Υπήρχαν τόσο ανοικτοί λογαριασμοί, που σίγουρα δεν υπήρχε περίπτωση να κλείσουν μέσα από συνομιλίες. Ένας από αυτούς ήταν ένα ηγετικό στέλεχος των "Ενωτικών", υπεύθυνος για τη δολοφονία αρκετών καθολικών, που αν και φυλακισμένος μάλλον δεν είχε πληρώσει ό,τι του αντιστοιχούσε. Την εξόφληση του χρέους ανέλαβαν τρεις επίσης φυλακισμένοι μαχητές του INLA που τον δολοφόνησαν στο κελί του κι αμέσως μετά πή-

ΣΚΟΝΤΑΨΙΤΕΙΣ ΠΑΛΙ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΙΔΙΟ ΘΗΡΙΟ ΠΟΥ ΟΛΟ ΣΟΥ ΛΕΞΙ...

...πως ο κοινωνικός πόλεμος είναι τσίρκο. (Είναι; Να το δούμε).
 Μερικοί ανώτατοι δημόσιοι υπάλληλοι (υπουργοί, πρωθυπουργοί, βουλευτές) την (ζανα)πέφτουν στους...δημόσιους υπάλληλους! Ότι "είναι προνομιούχοι". Το τελευταίο "κάστρο" του φορντισμού, το "δημόσιο" - που 'χει "μικρύνει" έτσι κι αλλιώς, τρίζει ξανά.
 Απλές κουβέντες. Προνομιούχοι είναι οι οδηγοί των τρόλλεϋ που προσπαθούν να φέρουν βόλτα αυτά τα κίτρινα θωρηκτά ανάμεσα σε παρανοϊμένους γιωτακιδες και ταρίφες.... Οι γυναίκες στους γασέδες των ταχυδρομείων που πρέπει να κάνουν δεκαπέντε διαφορετικές δουλειές ταυτόχρονα, μπροστά σε μια ουρά λυσσοσπένων πελατών που πλακώνονται με όλους και με όλα... Τα συνεργεία της δ.ε.π. που μπαράκουν κανονικά επιμήνες, για να σκώσουν κολώνες και να περάσουν καλώδια σε κάθε κατσάραχο.... Οι καθαριστριες των κυβερνητικών κτιρίων.... Αντίθετα καθόλου προνομιούχοι είναι οι εξής κλάδοι δημόσιων υπαλλήλων: Οι δικαστές που αποφασίζουν μόνοι τους πόσα πρέπει να παίρνουν για να είναι "ανεξάρτητοι"... Οι βουλευτές που κάνουν ακριβώς το ίδιο, για τον ίδιο λόγο.... Οι καραβανάδες που πληρώνονται για να σκοτώνουν.... Οι εφοριακοί.... Οι μπάτσοι.... Επίσης δεν είναι καθόλου προνομιούχοι όλοι οι "ιδιώτες" επενδυτές που κάνουν τη ντραβέρια τους με το "δημόσιο". **Κατάλαβε; Να να λές, γιατί ψάχνουν για μαλάκες.**
 Εντάξει, αλλά τα αφεντικά κάνουν τη δουλειά τους. Διλάδη πόλεμο. Το θέμα είναι τι κάνουν τόσα χρόνια αυτοί που τώρα βλέπουν τις σφαίρες της αναδιάρθρωσης να σφυρίζουν γύρω τους - και σφύριζαν αδιάφορα και αυτοί μέχρι εδώ - ίσως κι αύριο.
 Μήπως μας περνάνε για μαλάκες και οι "θιγόμενοι" δημόσιοι υπάλληλοι; Για δεκαετίες η συντηρητική τους πλειοψηφία φαίνεται και συμπεριφέρεται σαν τα βαριά πεπόνια της μισθωτής σχέσης. Δεν είναι μόνο το όνειρο μιας θεσούλας στο δημόσιο. Είναι όλο το καθεστώς της "εξασφάλισης" που (καθώς υπήρξε βασικό ιδεολογικό και πολιτικό εργαλείο του φορντισμού και της μαζικά ρυθμιζόμενης μισθωτής εργασίας) αφοριώθηκε από τους δημόσιους υπαλλήλους για να μετατραπούν σε αναδιεστατους και αντικοινωνικούς μικροαστούς. Σε μισθωτούς μιν, που νομίζουν - δε - πως έχουν την ιδιοκτησία ενός σίγουρου μισθού, με τις προοπτικές του, τη σίγουρη κατανάλωση,

αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι εδώ και δεκαετίες, και ξεχάσαν ποιά είναι η κοινωνική θέση τους;

"Μονιμότητα", "σταθερός μισθός", "σταθερό ωράριο", "εξασφαλισμένη εξέλιξη", "δικαίωμα απεργίας", "μεγάλη δύναμη συλλογικής διαπραγμάτευσης". Πολύ ωραία όλα αυτά - μόνο που δεν είναι (ήταν να λέμε) αποτελέσματα της "προσωπικής μαγκιάς" ή του "μέσου" ή της "καλοφάρδιας" κανενός μεμονωμένου δημόσιου υπαλλήλου (όπως τους άρεσε να πιστεύουν) κι ούτε καν των αριστοκρατικών αγώνων που έκαναν οι ίδιοι μέσα στα πλαίσια του φορντισμού. Αυτά τα ωραία ήταν αποτελέσματα αγώνων, συχνά άγιων, συχνά βίαιων, συχνά αιματηρών, που γίνονταν από τις αρχές του αιώνα από ολόκληρο το προλεταριάτο. Αλλά όχι! Ο "μέσος" δημόσιος υπάλληλος ήθελε να το ξεχάσει αυτό, ήθελε να νοιώθει πως "έπασσε τη καλή" επιδίωξη κώθηκε στο δημόσιο, και ήθελε να "κρωσταίει χάρη" στο "μέσο" του και στον προϊστάμενο του, και όχι στην τάξη του!

Με δυο κουβέντες ο δημόσιος υπάλληλος τράβηξε στα άκρα (τα τελευταία 15 χρόνια σίγουρα) ό,τι πρό συντηρητικό κουβαλάει η εργατική τάξη από την ίδια της τη θέση και το έκανε σημαία: να βουλευτούμε, να αράξουμε, να φιλο-

σοφιστούμε, και να κοροιδεύουμε τους "άλλους", που τους τρώει το φίδι του "ιδιωτικού" καπιταλισμού.
 Όταν στη δεκαετία του '80 άρχισε παγκόσμια η αντεπίθεση των αφεντικών απέναντι στους εργάτες, ξεκίνησε φυσικά από εκεί που ήταν ευκολότερη. Στο "κάστρο" του δημόσιου ο μικροαστισμός ζέσταινε καλά, και "πέρα έβρεχε". Πού να καταλάβει ο τακτοποιημένος και εξασφαλισμένος δημόσιος υπάλληλος πως ο εργοδότης του δεν ήταν ένας καλός πατερούλης αλλά το κόμμα όλων των αφεντικών; Πού να καταλάβει αυτός ο κομματοποιημένος μαλάκας πως η δική του ορατή συνδικαλιστική δύναμη είχε σχέση με την δύναμη (ή την αδυναμία) όλης της εργατικής τάξης και όχι με την κατασυστή των συνδικαλιστών του; Πού να καταλάβει ο μικροαστικοποιημένος δημόσιος υπάλληλος πως η μοναδική "εγγύηση" των εργατικών σχέσεων που απολάμβανε ήταν ο ανταγωνισμός εκείνων που σνόμπαρα και κορόιδευε, του προλεταριάτου συνολικά, και όχι οι υποσχέσεις και οι "συμβάσεις" με το αφεντικό - κράτος;

Και πού να καταλάβουν όλοι αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι πως ο συντεχνιασμός τους έδινε πύρρειες νίκες; Αν έχεις κάνει τρόπο ζωής το "μακρύ απ' το κώλο μας κι ας είναι δεκα πόντους" δεν καταλαβαίνεις. Την δύναμη που κυριολεκτικά σου έχει εμπιστευτεί η τάξη σου την παίρνεις για προσωπική προίκα, και την κάνεις σπείραλ επιδοματάκια από δω κι από κει, για να μην έχει ο εργοδότης σου (το κράτος, το κόμμα όλων των αφεντικών, το ξαναλέμε) την "υποχρέωση" να δίνει αυξήσεις και στους μισθούς των "άλλων", των "έξω από το κάστρο σου". Ομορφα. Αλλά άμα κάνεις τέτοια ντραβέρια με το (συλλογικό) αφεντικό κάτω από το τραπέζι, κάποια ωραία μέρα θα σε τραβήξει και σένα από κάτω. Και τότε θάνατ' αργά.

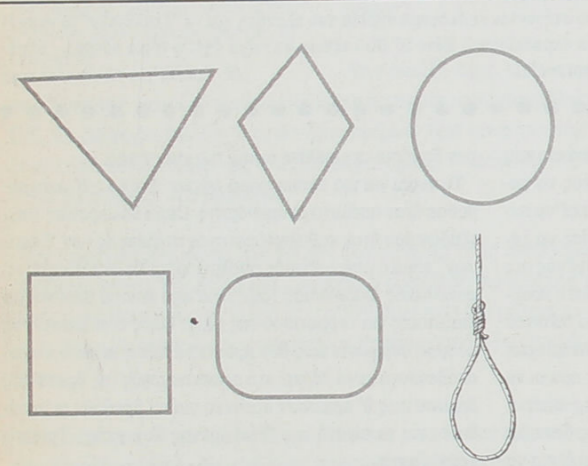
Τώρα λοιπόν, εν έτει 1998, μπορεί μερικοί από αυτούς τους δημόσιους υπάλληλους να έχουν αρχίσει να φυλλάζονται τι γίνεται. Να φυλλάζονται αυτοί που άλλοι έχουν καταλάβει, έχουν νιώσει εδώ και χρόνια. Αλλά πώς να συμπαροσταθεί ο μαθητής προλεταρίου στην απεργία του καθηγητή, όταν αυτός ο καθηγητής (η συντηρητική πλειοψηφία) του γαμάει τη ψυχή στο σχολείο, σα γνήσιο μικροαστικό κάθαρμα; Πώς να συμπαροσταθεί στο απεργό οδηγό λεωφορείου ο προλεταριος επιβάτης όταν αυτός ο οδηγός (η πλειοψηφία τους) είναι ο σκύλος της (δημόσιας) επιχείρησης, μη και μπει κανείς χωρίς εισιτήριο, και κλείνει τις πόρτες για να τον δώσει στους μπάτσους; Πώς να συμπαροσταθεί ο "μαύρος" εργάτης στον "λευκό" όταν αυτός ο μέχρι τώρα "εξασφαλισμένος" έχει ποτίσει ρατσισμό, πατριωτισμό, καταναλωτισμό και γραφραχιδισμό; Πότε όλοι αυτοί οι "εξασφαλισμένοι" χρησιμοποιούν την "συνδικαλιστική τους δύναμη" (που το ξαναλέμε, δεν ήταν καν δική τους) για χάρη ενός εργοστάσιου, ενός φασονόδικου, ενός γραφείου, ενός γησιού, ενός άνεργου, ενός μετανάστη, ενός κλεφτρονιού, για χάρη κάποιου που ήταν "έξω από τον κλάδο τους"; Ποτέ...

Τώρα βέβαια αρχίζουν να νοιώθουν πως θα ξεπέσουν σε κάτι από όλα αυτά. Δε καιρόμαστε καθόλου. Όμως τον σεχταρισμό που γυρνάει τώρα να τους πνίξει, τον διδάξαν και τον ξαναδίδαξαν όχι μόνο τα αφεντικά, αλλά κι αυτοί. Σαν "εργαζόμενοι" που ακουγαν το εργάτη και τους σκονοτόταν η τρικά σαν κομματόσκυλα και ψηφοφόροι που το "άντε γαμίσου νεαρέ!" το είχαν στην άκρη του στόματος κάνοντας πλάτη στην αστυνομία να ξεμπερδύει με τους "εξτρεμιστές", όπου και να τους έβλεπαν σαν γονείς και κπδεμιόνες με όλη την πανούκλα της ηθικής της οικογένειας; σαν διασκεδάζοντες και καταναλωτές κάθε σκουπιδιού; σαν ιδιοκτίτες σπιτιών και αυτοκινήτων και ντραβάδες της κοινωνικής (τους, μας) ζωής....

Το χειρότερο είναι που στα ζόρια κάμποσοι απ' αυτούς αρχίζουν να αλληθωρίζουν στον "πατριωτικό" οικονομικό "ρεαλισμό", γίνονται δηλαδή από κρατικοί υπάλληλοι κρατιστές ιδεολόγοι.

Αν μπορούμε να τους φανούμε χρήσιμοι, δεν είναι να τους βοηθήσουμε να κρατήσουν μερικά αγκωνάρια από τα "κάστρα" τους - κάποια στιγμή θα μας τα πετάξουν στο κεφάλι. Είναι, όσους ενδιαφέρονται, να τους μάθουμε πως να κάνουν καθημερινές καταλήψεις, πως να κάνουν συλλογικές απαλλοτριώσεις, πως να κάνουν διαδηλώσεις και οδομαχίες, πως να κάνουν τη ζωή τους "αλλιώς", πως να αγωνίζονται χωρίς "συνδικαλιστικά αφεντικά" και ενάντια τους, πως να γιορτάζουν χωρίς κατανάλωση. Ο κόσμος της "ιδιωτικής" αγοράς εργασίας δεν είναι βέβαια η "πρωτοπορία", είναι όμως ήδη ο κόσμος της καινούργιας ταξικής εμπειρίας.

Αν μπορούμε να φανούμε χρήσιμοι είναι να τους δείξουμε πως είναι το προλεταριάτο, και πόσο μακριά μπορεί να πάει ξανά ο ταξικός ανταγωνισμός.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΣΧΗΜΑ

ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Είναι το ασφαλιστικό σχήμα που εμπιστεύονται εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο.

Για τα πρωτοποριακά

και ευέλικτα προγράμματα, για τις ολοκληρωμένες

λύσεις, για το δυναμισμό των ανθρώπων του.

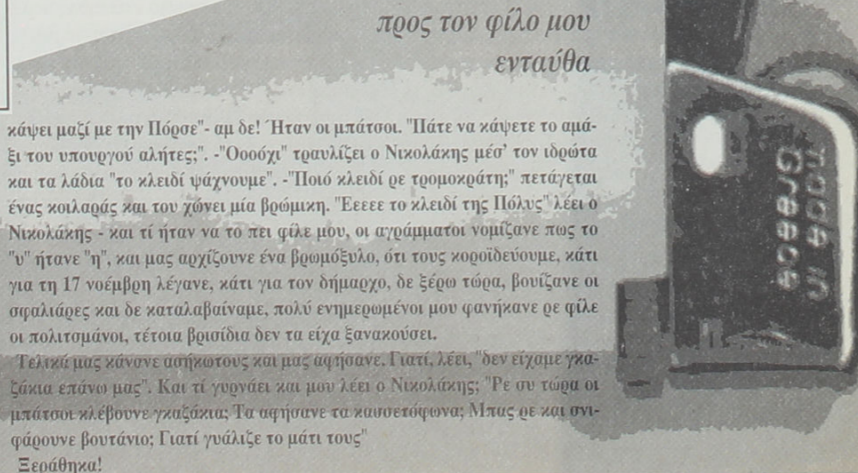
Για το σήμερα και το αύριο.

TSI. Γιατί το αύριο αποφασίζεται σήμερα.

I
S
N
T
S
T
O
U
H
L
R
I
A
A
L
I
N
I
M
C
A
O
E

Καλέ μου φίλε
 Άκου να δεις τί πάθαμε προχτές με τον αναπτήρα που μου χάρισε στα γενέθλια μου. Κάναμε βόλτα με τον Νικολάκη, ξέρεις στο χασίμο, και κλωτσάγαμε καντάκια. Ο Νικολάκης κράταγε στο χέρι ένα κλειδί, της φίλης του της Πόλυς - δε την ξέρεις.
 Κλωτσα κλωτσα φτύσαμε στο Κολωναί. Κι εκεί τί γίνεται; Πέφτει το κλειδί από το χέρι του Νικολάκη τη στιγμή που έκανε ένα βολέ με το δεξί, το παίρνει παραμάζεμα και το κλειδί, και το σουτάρει κάτω από ένα αμάξι. Μια Πόρσε νομίζω. "Όχι γαμώ το χριστό μου!" πετάει ο Νικολάκης, καταλαβαίνω τί έγινε, να μάλας! τον άρπαξα ένα φάκελο, κι άφραγμα κι οι δυο στα τέσσερα να βρούμε το κλειδί. Σκοτάδι κάτω από αυτοκινητό, βγάλα τον αναπτήρα, τιμα - κίτσι, μπας και δούλεψε.

Ε, περνάει λίγη ώρα, καντήλια εμείς, κλειδί 'μωο, κι ακουγεται μια αησιοφώνηση: "Επ, τί κάνετε εκεί;", "Ο χριστός!" λέο του Νικολάκη γεμάτος "θα μας

προς τον φίλο μου ενταύθα

κάψει μαζί με την Πόρσε" - αμ δε! Ήταν οι μπάτσοι. "Πάτε να κάψετε το αμάξι του υπουργού αλήτες;". - "Όσοοχι" τρανιάζει ο Νικολάκης μέσ' τον ιδρώτα και τα λάδια "το κλειδί ψάχνουμε". - "Ποιά κλειδί ο τρομοκράτη;" πετάγεται ένας κοίλαρος και του χώνει μία βρομίμη. "Έεεε το κλειδί της Πόλυς" λέει ο Νικολάκης - και τί ήταν να το πει φίλε μόν, οι αγράμματοι νομίζανε πως το "υ" ήταν "η", και μας αρχίζουμε ένα βρωμόξυλο, ότι τους κοροιδεύουμε, κάτι για τη 17 νοέμβρη λέγαμε, κάτι για τον δήμαρχο, δε ξέρω τώρα, βουίζανε οι σφαλιάρες και δε καταλαβαίναμε, πολύ ενημερωμένοι μου φανήκανε ο φίλε οι πολιτομάνοι, τέτοια βουισίδια δεν τα είχα ξανακούσει.
 Τελικά μας κάνουν ασήκωτους και μας αφήσανε. Γιατί, λέει, "δεν είχαμε γκαζάκια επάνω μας". Και τί γυρνάει και μου λέει ο Νικολάκης; "Ρε συ τώρα οι μπάτσοι κλέβουνε γκαζάκια! Τα αφήσανε τα καισετάφωνα; Μπας δε και σιγάφουνε βουτάνιο; Γιατί γυάλιζε το μάτι τους!"
 Ξεράθηκα!

WITHOUT TICKETS

Ένα καυτό κύμα αέρα τον χτύπησε στο πρόσωπο... ο κόσμος τραβήχτηκε νευρικά μακριά απ το χείλος και το σφύριγμα των αερόρρεων γέμισε τον γυάλινο θόλο του μετρό Αθηνών. Το ασημένιο τρένο σταμάτησε αργά μπροστά στον ειδικά διαμορφωμένο χώρο ελέγχου. Τα μεταλλικά διαφράγματα που έπαιζαν το ρόλο της εισόδου κάθε βαγονιού άνοιξαν διπλάτα και μαζί τους και οι αντίστοιχοι ανιχνευτές μετάλλου. Τεράστιες σε μήκος ουρές επιβατών σχηματίστηκαν ήρεμα και

πειθαρχημένα για την επιβίβαση. Στην κορυφή κάθε ουράς στέκονταν κι από δύο μέλη του A/METRO SECURITY. Attention-attention επιβάτες με προορισμό Τίρανα, Βελιγράδι, Σόφια, Σκόπια, Κωνσταντινούπολις, Άγκυρα, παρακαλούνται όπως ετοιμάσουν κι επιδείξουν κάρτες επιβίβασης... Το ταξίδι σας προσφέρει το ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ επε. Αττικό μετρό: η Ενωση των Δύο Ηπείρων...

PASSENGERS

ATHENS

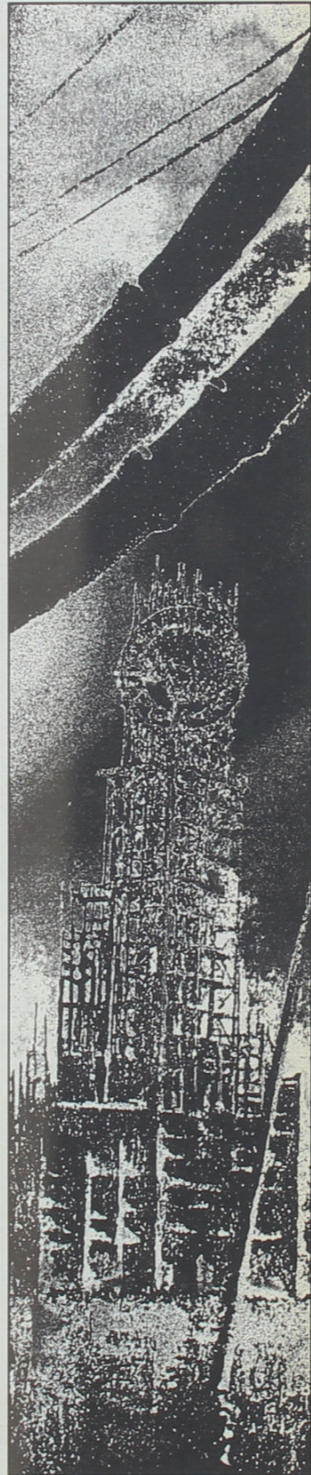
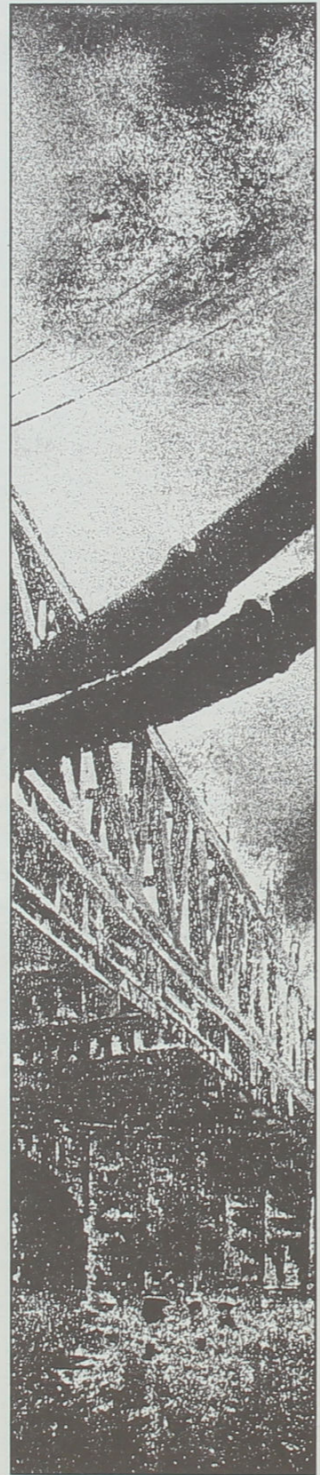
Τελευταία φορά σκέφτηκε... τελευταίο ταξίδι, τελευταία πληρωμή, διακοπές για πάντα! Το κόλπο ήταν απλό: Πηγαίνει στην Αλβανία να τακτοποιήσει το μαγαζί του σαν ελεύθερος επαγγελματίας επενδυτής και επί τη ευκαιρία θα πεταχτεί και μια βόλτα απέναντι να κλείσει μια ακόμα επαγγελματική συμφωνία επέκτασης της επιχείρησης. Όσο για το αν οι καιροί ευνοούσαν ένα τέτοιο παραμύθι, αρκούσε κανείς να κοιτάξει στο πολυεδρικό ταμπλό που ήταν στημένο ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι του κι έπαιζε από CNN, μέχρι RAIUNO και Tygkiye 4. Χιλιάδες διαφημίσεις το δευτερόλεπτο, τα τελευταία μουσικά video, κοινωνικά μηνύματα, ο κόσμος των σπορ, χρηματιστήριο, και το πιο παλιό σποτάκι του υπουργείου οικονομικών: ο πόλεμος τελείωσε, οι επενδύσεις άρχισαν! JUST DO IT! copyright 1999...

1999! Τι χρονιά! Παράδεισος, μια νέα αμερική γεννήθηκε στη Βαλκανική Χερσόνησο... *Ηνωμένες Πολιτείες Βαλκανικών Λαών*, ή αλλιώς *Συνομοσπονδία Βαλκανικών Δημοκρατιών*... Τελικά οι Έλληνες εκσυγχρονιστές νίκησαν... με κάποιες παραχωρήσεις στους

Ευρωπαίους Εταίρους Βέβαια. Μια Βαλκανική επιχείρηση με κύριους μετόχους Ελλάδα και Ιταλία (αυτοί βλέπεις είχαν από παλιά μαγαζιά στα Βαλκάνια... άρα...) Το θέμα ήταν πως δέκα χρόνια μετά, μικροσπατεώνες σαν κι αυτόν άρχισαν να τα βρίσκουν σκούρα καθώς οι διάφορες υπεραγορές δε γούσταραν καθόλου τη διαρροή της τάξης του 10% που είχε δημιουργήσει η μαύρη αγορά μικροσυσκευών και όλα έδειχναν ότι κι αυτό το μαγαζάκι θα έκλεινε... Στα αρχίδια του... τελευταία φορά που δούλευε... είχε μαζέψει αρκετά ecu για να κάνει ότι γούσταρε! Αυτά τα ποδεμάκια να δώσει και μετά... CUBA! Και Κρεολές έχει, και άλλα τραγανά σοκολατάκια!! χαχαχαχα!! μα τι τύπος! μα τι τυπάκλα!!! Your Card Please? Tin karta sas parakalo; Έφτασε κιόλας η σειρά του να τσεκάρει. Κάνει ένα βήμα με αδιάφορο βλέμα και τεντώνει το χέρι του προς το security που τον σκανάρει από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Προορισμός; Τίρανα. Bussines or Pleasure? Bussines and Pleasure... I hope! σκάει ένα ψυχρό χαμόγελο και χαιδεύει ασυναίσθητα την κάτω άκρη του σακακιού του... ο ελεγκτής κοιτάζει με βλέμα ρουτινιάρικο τα χαρτιά του τεσσαρακοστού πέμπτου επιβάτη μέχρι τώρα.... OK. Καλό ταξίδι κύριε!

Πως έχει αλλάξει το τοπίο αλήθεια... Μόνο τα βουνά έχουν μείνει στη θέση τους μετά από δύο χρόνια πόλεμο... Κούφια μεν, αλλά όρθια... Ανθρώπους δε βλέπεις πουθενά παρά μόνο στους σταθμούς ανεφοδιασμού. Λίγα χιλιόμετρα πριν το πρώτο μεγάλο αστικό κέντρο της περιοχής υπάρχει ένα μνημείο αρκετά προσωπικό... Ένας σκουριασμένος όγκος μαζί με άλλα μπάζα και υπολείμματα ένοπλης σύγκρουσης... δίπλα ακριβώς πετάγονται δύο τεράστιες μεταλλικές μπάρες με κοινή κορυφή και μισή ταμπέλα πάνω της... για κάποιον άσχετο το θέαμα δεν ανταποκρίνεται σε τίποτα συγκεκριμένο. Αυτός όμως μπορεί ακόμα να διαβάσει την επιγραφή: GR sector: trespassers will be executed! Τι μέρες κι αυτές... Μια από τις καλύτερες δουλειές που του έκατσαν... από μάχιμος απόσπαση στο τοπικό διπλωματικό σώμα, επαφή με τους μειονοτικούς, καλά ποσοστά και ο επαναπατρισμός εκλεκτών Ελληνίδων από Βόρεια ήπειρο κατευθειαν στα καλύτερα κέντρα της μητέρας πατρίδος έγινε πραγματικότητα... Σωματέμπορος; Παρακαλώ όχι, άλλωστε έβγαζε πολύ καλύτερα λεφτά από αυτούς τους τελειωμένους και η επιχείρηση είχε σοβαρή χορηγία... Κάποτε τελείωσε κι αυτή η δουλειά... Μετά γνώρισε τη Γιόπα με την οποία ανέμεσα σε άλλα

συνεργάστηκε κιόλας. Το κόλπο γύρισε... δεν ήταν ανάγκη να πουλάς ολόκληρα κορμιά (άσε που μερικές φορές έπαιρναν πρωτοθουλία κινήσεων κι εγκατέλειπαν την επιχείρηση, όπως η Sonnia) τη στιγμή που τα μέλη ήταν πιο σταθερά σαν αγορά, με πιο ευέλικτη διακίνηση και πιο High πελατεία... εξ άλλου ένα χέρι χωράει εύκολα σε ένα βαλιτσάκι... μια ανατολική πάλι όχι! Κοιτάει τον εαυτό του στο τζάμι και του κλείνει το μάτι... Επιβίωσες αγόρι μου, Επιβίωσες!

Μια σκιά πέρασε από την άκρη του ματιού του, κοντοστάθηκε, κοίταξε μέσα στην καμπίνα κι άνοιξε την πόρτα.. Πριν ακόμη γυρίσει να την κοιτάξει η πείρα του κατέγραψε μια καλλίγραμμη σιλουέτα με εντυπωσιακό ανάστημα... Hey broth is this sit free? Βεβαίως και είναι! απάντησε ξεροκαταπίνοντας και τα μάτια του αξιολόγησαν αντικειμενικότητα την κατατομή του κρανίου της και των άλλων... 240 ecu... ίσως και 400!

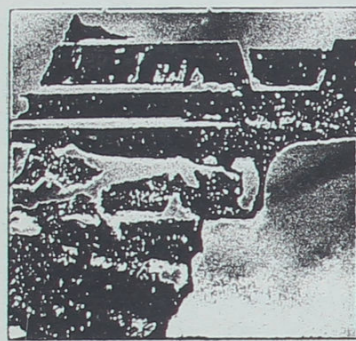
Είπες κάτι; Εεε, όχι... δεν... τι μαλάκας! μα τι μαλάκας! πρέπει να την κόψει αυτή τη μαλακία, να μετράει φωναχτά, του έχει μείνει από το επάγγελμα...μα τι περίεργο πλάσμα... Νέγρα με ξυρισμένο κρανίο, τατοο στους κρόταφους, ΠΛΑΤΕΣ, υπεργυμνασμένος θώρακας, τετρακέφαλοι... μισθοφόρος μάλλον... Κοίταξε τα πόδια της, δύο τεράστιες μπότες παντός εδάφους με απόχρωση παραλλαγής που στην κορυφή τους στήριζαν επιγονατίδες. Η δεξιά μπότα φούσκωνε ύποπτα... Την κοίταξε κατευθειαν στα μάτια και το μόνο που βρήκε να πει ήταν: τσιγάρο; το χέρι του έβγαλε μηχανικά ένα πακέτο Christian Cross (λαθραία)... Άσε έχω τα δικά μου του απάντησε και κατάπιε αμέσως ένα μπλε χάπι... Ταξιδεύεις συχνά στην Ένωση; την ρώτησε με αμηχανία!

Όχι είναι η πρώτη φορά που κάνω το συγκεκριμένο δρομολόγιο... πρόκειται για δουλειά! Για ξένη σε ξένη χώρα μιλούσε πολύ κι αυτό δεν του άρεσε καθόλου... Από που είσαι; Νέα Ορλεάνη, αλλά μεγάλωσα στο Brooklyn... Τι μου λες, αμερική! έχω μια γνωστή εκεί...είχαμε "συνεργαστεί" παλιά στη Σόφια...

Την έλεγαν... SONNIA του απάντησε η Κρεολή....

**Πετάχτηκε πάνω
φροβισμένος, κάτι
δεν πάει καλά ε-
δώ... πού την ξέ-
ρεις εσύ την... δεν
πρόλαβε να τελει-
ώσει τη φράση
του...**

**...έπεσε κάτω ουρ-
λιάζοντας από πό-
νο. Η δεξιά μπότα
της νέγρας δεν ή-
ταν πια φουσκω-
μένη... Σκουλίκι,
και Christian
Cross τσιγάρα!
ψυθίρισε η Νέγρα.
Έβαλε το περι-
στροφο στη θέση
του και ετοιμάστη-
κε να κατέβει στο
Βελιγράδι ... Η
Sonnia περίμενε
στο σταθμό με τα
λεφτά...**

**FUCK THE POLICE, NAZIS, SKINHEADS, ARMYLOVERS,
SEXISTS, DREAMDEALERS, DRUGDEALERS, DRUGUSERS,
ALKOHOLIKS, WORKHOLIKS, LEADERS, I DID NOT
KNOWERS, CAREERMAKERS, ALL KINDS OF PATRIOTS,
LIFESTYLERS, IMAGEMAKERS, BELIEVERS...DIE SLOW!**

**You can't
Dream your life away
Drink your life away
Fuck your life away
Lie your life away**

**cause your seeds
grow up
the same way***

*Ελεύθερη διασκευή
από στίχους των Wu-Tan-Clan (rappers)

Είναι εντυπωσιακό το πως μερικοί, καλών υποθέ-
τουμε προθέσεων, πατάνε τόσο εύκολα την μπανα-
νόφλουδα της "ανταφασιστικής δημοσιογραφίας", με-
γενθίνοντας την παρουσία των φασιστικών βοθρο-
λυμάτων.

Αναφερόμαστε σε πρόσφατο διαβίβλο του "Τού"
στην (μεταμορφωμένη σοσιαλεθνικιστική) "ελευθερο-
τυπία", σχετικά με τα "χρυσά αγνά".

Κατ' αρχήν είναι σαφές πως όλες αυτές οι σχέτες,
μικρότερες ή μεγαλύτερες, δεν αποτελούν την αιχμή
του καινούργιου ολοκληρωτισμού. Αλλά την ουρά
του. Αυτός είναι και ο λόγος που τους επιτρέπει να
"ανακατεύονται" σε όλους τους δυνατούς συνδυα-
σμούς. Στην τελευταία παρέλαση της 31ης γενάρης,
στους τρακόσιους όλους όλους φασίστες ήταν μαζε-
μένοι από νεοναζί μέχρι χουντικοί, μέχρι βασιλικοί,
κλπ. Μια συνύπαρξη "σκουπτα" κυριολεκτικά, με α-
πελπισμένο σκοπό το σωαίβιο της δημοσιότητας. Για-
τι το μόνο που έχουν τα ακέφαλα μέλη της "άρας δε-
ξιάς" σαν παρόν και μέλλον είναι το μπαταλίκι, η
ρουφιανιά, και το νταβατζιλιά: άντε - για τους "κα-
λύτερους" - να γίνουν πληρωμένοι δολοφόνοι. Ότι,
δηλαδή, συνέβαινε πάντα.

Από την άλλη μεριά οι "ιδέες" που κουβαλάνε, ο ρα-
τσισμός, ο μιλιταρισμός, ο εθνικισμός, ο σεξισμός κο-
πρίζονται από πολλές μεριές - και διαχέονται σε ό-
λο το πολιτικό και "ιδεολογικό" φάσμα. Αυτό όχι ε-
πειδή η "προπαγάνδα" των "σκληροπυρηνικών" φα-
σιστών είναι αποτελεσματική, αλλά επειδή ο απαν-
θρωπισμός είναι δομικό στοιχείο τόσο του κράτους
όσο και του καπιταλισμού: το μόνο που μπορεί να α-
ποτελεί συνειδητή και έλλογη *υποκειμενική* επιλο-
γή είναι ο πόλεμος εναντίον τους.

Αν υπάρχει κάτι *ειδικά* επικίνδυνο με αυτές τις σχέ-
τες (και υπάρχει πράγματι) είναι το ότι επιδιώκουν
να οργανώσουν *παράδειγμα* την παρακρατική
βία όχι με τυπικά "θεσμικούς όρους" (όπως το κρά-

τος) αλλά με "αθεσμικούς". Παριστάνοντας πως "εκ-
φράζουν" την κοινωνία.

Ότι επιχειρήσει δηλαδή το πασόκ τη δεκαετία του
'80 με τους "αγανακτισμένους πολίτες", μπορεί να ε-
πιχειρηθεί (και επιχειρείται) "οικουμενικά" με τους
"αγανακτισμένους πατριώτες". Αυτός είναι ο ρόλος
των διάφορων "χρυσών αγώνων" και αυτός είναι ο
καμβός της πραγματικής τους σχέ-
σης με το κράτος. Ας μην ξεχνάμε
πως "ομάδες" τραμπούκων σε στυλ
"Καλαμπόκας" ήταν πάντα μέσα
στις επιλογές των κομμάτων, αγέ-
τως ιδεολογίας - άρα και του κρά-
τους.

Επειδή τα πράγματα έχουν έτσι εί-
ναι μάλλον ευκολονόητο το ότι αυ-
τές οι ιστορίες δεν αντιμετωπιζο-
νται με *καταγγελίες*. Όπως η κρατική αστυνομική βία
ή απαντάται στο δρόμο από την κοινωνική αντίβια ή
αποχαλινώνεται, έτσι και η βία των παρακρατικών ή
απαντάται στο δρόμο ή επιβάλλει τον φόβο. Εκτός
αν κάποιος έχει παρατηρήσει οριστικά και αμετάκλη-
τα από το να κουνάει τα χέρια του, οπότε καλύτερα
να τα κόψει μόνος του. Οι *καταγγελίες*, που είναι στα
μέτρα της *κατανάλωσής τους*, από την μια είναι εύ-
κολο να εκτραπουν σε *κινδυνολογία*, από την άλλη
είναι το ίδιο εύκολο να διαγκωθούν ή να διαστρε-
βώσουν την πραγματικότητα.

Ποιά είναι αυτή η πραγματικότητα; Εδώ και χρό-
νια, στην αθήνα τουλάχιστον, η βία, οι "απειλές", α-
κόμα και η απλή παρουσία των φασιστικών βοθρο-
λυμάτων αντιμετωπίζεται στο δρόμο, όπως πρέπει.
Μία ρήγουν; Δέκα μαζεύουν. Καμμία δε ρήγουν;
Πάλι μαζεύουν, για λόγους "παιδαγωγικούς".

Φυσικά τα πράγματα, από αυτή την άποψη, δεν εί-
ναι στην κατάσταση γλεντιού, όπως θα έπρεπε.
Όμως ο λόγος δεν είναι η "αξιάνομηνη παρουσία"

των ηλιθίων. Είναι τα τραγικά λάθη και οι εξίσου
τραγικές παραλείψεις που έχουν γίνει τα 2-3 τε-
λευταία χρόνια, σε διαδηλώσεις και καταλήψεις ά-
σχετες με την ανταφασιστική δράση, λάθη και παρα-
λείψεις που έδωσαν στην αστυνομία (αλλά και σε ό-
λον τον κοινωνικό συντηρητισμό) σημαντικά "ψυχολο-
γικά" πλεονεκτήματα, φοβίζοντας από την άλλη
μεριά πολύ κόσμο, νεαρών κυρίως
ηλικιών, από το να κατεβεί στο
δρόμο με συγκεκριμένο τρόπο.

Ακόμα και στην πρόσφατη φασι-
στική παρέλαση, ήταν η μεγάλη
προστασία της αστυνομίας που τους
γλύτωσε από αυτό που τους άξιζε.
Πριν όμως και μετά από την παρέ-
λασή τους, όταν οι μπάτσες δεν μπο-
ρούσαν να τους φυλάξουν, μάζεψαν

τις σκαλιάρες τους σε διάφορα σημεία της πόλης. Αν
και είναι σωστό πως το σκόρπο αυτό ξύλο δεν "γρά-
φει" πονθνά αλλού εκτός από τους ξυρισμένους
σβέγκους αυτών των ηλιθίων, όμως είναι λάθος να
παρασιάζονται σαν οι "φοβεροί και τρομεροί" θύ-
τες. Της κλωστής και της καρπαζιάς είναι, εδώ και
χρόνια, και θα συνεχίσουν να είναι με αποτελεσμα-
τικότερο τρόπο.

Αυτό δεν σημαίνει πως προτείνουμε "ήσυχο ύπνο"
σε όσους και όσες νιώθουν και καταλαβαίνουν πως
τους αναλογεί ένα μερίδιο (και) από αυτήν την αντι-
βία. Δεν υπάρχει χώρος για "αντιπροσώπους" ή "ει-
δικούς", κανείς δεν μπορεί και δεν θέλει να "προ-
στατέψει" κανέναν. Τα περιστατικά φασιστικής βίας
δεν θα εξαφανιστούν για όσο καιρό ο "εθνικός κορ-
μός" και οι ιδεολογίες του ελέγχουν την δημοσιότη-
τα. Πράγμα που σημαίνει πως υπάρχει θέση και δρά-
ση τόσο γενικότρη, όσο και πιο συγκεκριμένη.

Μονάχα τριζέτε τα δόντια σας!
Τα ξανάεμε.

**ΦΤΙΑΞΕ ΤΩΡΑ
ΜΙΑ ΜΠΑΝΤΑ
(ΜΑΘΕ ΑΛΛΑ ΕΙΚΟΣΙ)
ΚΑΙ ΠΑΙΞΕ
ΜΕ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
(ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ)**

Μικρές ιστορίες των λέξεων και των σχέσεων

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

Που έχουν σχέση με το *επεισόδιο*; Είναι ένας σκέτος, "φυσιολογικός" πληθυντικός; Η μή-
πως κάτι περισσότερο;
Το *επεισόδιο* κατάγεται από το *επεισέρχομαι*. Μπαίνω, δηλαδή, ύστερα από κάτι άλλο.
Το να γυρνάς σπίτι μετά τον πατέρα σου ή το να μπαίνεις στη δουλειά μετά το αφεντικό θα
μπορούσαν να θεωρηθούν *επεισόδια*. Πάντως στην αφετηρία της η λέξη δεν είχε παρτίδες
ούτε με την οικογένεια ούτε με τη δουλειά. Αλλά με τον πόλεμο - και το θέατρο. Περιέρ-
γως κυρίως με το θέατρο: στην σύντομη, εξηντάχρονη σκεδόν, άνοιξη του λαϊκού τραγικού
αθηναϊκού θεάτρου, μεταξύ του 4ου π.χ. αιώνα, το *επεισόδιο* απόκτησε τη λειτουργική
του υπόσταση.

Ήταν, αρχικά, η είσοδος ενός μεμονωμένου προσώπου στη θεατρική σκηνή, ανάμεσα α-
πό τα τραγούδια του χορού. Προσωπική είσοδος που ήταν κάτι σαν μια δραματουργική πα-
ρένθεση δευτερεύουσας σημασίας, αφού η γέννηση του θεάτρου ήταν η εξέλιξη του συλ-
λογικού διονυσιακού χορού, και με πολλούς τρόπους μια κατ' αρχήν *απρόσωπη* δημόσια τε-
λετουργία.

Η εμφάνιση αυτού του μεμονωμένου προσώπου (ενός αγγελιοφόρου ή ενός "παραστικού"
μικρού ρόλου) άρχισε να αποκτάει ύστερα μεγαλύτερο βάρος και περισσότερη αυτονομία
- στο βαθμό που η ίδια η κοινωνία των αθηναίων "αστικοποιόταν" ραγδαία και ο ατομικός
πολίτης γινόταν όλο και περισσότερο η κεντρική φιγούρα του δημόσιου βίου. Το *επεισόδιο*
άρχισε να διαστέλλεται, λειτουργικά και σαν αίσθηση, για να χωρέσει τώρα πιά τον *πρω-
ταγωνιστή*. Αυτή η μοναχική επι σκηνής φιγούρα δεν θα συνδιαλέγεται πλέον με τον χορό,
αλλά με τον εαυτό της. Λίγο αργότερα ο Αισχύλος πρώτα θα βάλει και δεύτερον πρωτα-
γωνιστή, κι ο Σοφοκλής ύστερα τον τρίτο - και τελευταίο.

Το τραγικό θέατρο, το δράμα, η δράση, μετακομίζουν από την συλλογική μέθη του διονύ-
σου στην πρωϊκή μέθη της πρώιμης πόλης. Και το *επεισόδιο* γίνεται ο κυρίως άξονας της
πλοκής, των γεγονότων. Εντούτοις κρατάει δύο βασικά στοιχεία της καταγωγής του. Είναι
μία *θεατρική* οικονομία. Και είναι μια *παρένθεση* - αν όχι στην ροή του χορού, σίγουρα στους
χρονικούς συνειρμούς του κοινού, που λίγο πιά έξω από την σκηνή αλλά γύρω απ' αυτήν
παραμένει ο συλλογικός κοινωνικός σχολαστισμός.

Ο Αριστοτέλης, στο "μετά τα Φυσικά" χαρακτηρίζει σαν *επεισοδιακό* το γεγονός που εί-
ναι ασυνάρτητο, ασυνδέτο. Συντίθεται δηλαδή από μεμονωμένες πράξεις πρωταγωνιστών
που δρουν (και αλληλοεπιδρούν) σε ένα περιβάλλον χωρίς φανερό συνειρμό μεταξύ τους.

κε μέσα στα μ.μ.ε.
Στις εφημερίδες κατ' αρχήν (με τα μυθι-
στορήματα σε συνέχειες), στο ραδιόφωνο ύστερα, στην τηλε-
όραση τελικά. Αν σκεφτεί κανείς πως αυτή η απεριόριστη σπονδυλο-παράθεση *μ-
κρών μονάδων αναπαράστασης* οργανώνει τον χρόνο - το πριν και το μετά - με σκοπό την
απόλυση, τότε το *επεισόδιο* δεν μπορεί να θεωρηθεί "παρένθεση" μά. Εκτός αν θεωρηθεί
το *επεισόδιο* το 1137 μια παρένθεση ανάμεσα στο το 1136 και το το 1138. Αντίθετα δεν θα
ήταν άστοχο να υποστηρίξουμε πως η σειριακή παράσταση καταφέρνει να κάνει *επεισο-
διακή* (δηλαδή ασυνάρτητη) την ίδια τη ζωή.

Επεισόδιο επίσης μπορεί να χαρακτηριστεί ένα πρόσωπο. Ο (η) σολίστας της παρέας που
ακροβατεί χαριτωμένα (καμμία φορά και τραγικά) στον πολιτιστικό, εθμικό μικρόκοσμό
της, μπαίνει και βγαίνει από την "σκηνή" των μικρών καθημερινών συμβάσεων, ανοίγει και
κλείνει παρενθέσεις στα περιορισμένα θεάτρά μας. Είναι σκέτο *επεισόδιο* το άτομο - σου
λέω...

Και τα *επεισόδια*; Νάτος ο πληθυντικός, αλλά ποιανού το πλήθος; Των παρενθέσεων, το
ξέρετε. Και της θεατρικότητας.
Γιατί το *επεισόδιο* δεν είναι περιγραφικός όρος. Είναι αξιολογικός. *Επεισόδια* στο γίπε-
δο, *επεισόδια* στο δρόμο: αυτό που λέγεται είναι πως πρόκειται για μια διάρκεια με αρχή
και τέλος, για μια παρέμβαση στην ομαλή ροή των πραγμάτων: κι επίσης πως πρόκειται για
γεγονός του οποίου η καλύτερη θέση είναι η θέαση. Πονηρή η χρήση της γλώσσας: τα *ε-
πεισόδια* δεν είναι ακριβώς ούτε *συγκρούσεις* (γιατί αυτή η λεξούλα θα σήμαινε καταρχήν
αναγνώριση του εμπόλεμου της κατάστασης) αλλά ούτε και *ταραχές* (αυτή εδώ η λέξη έ-
χει κάτι το συναισθηματικό να θυμίζει). Όχι. Τα *επεισόδια* είναι ένα δραστικό *διάλειμα*.
Που έχει κάπως περισσότερες πρωταγωνιστές από τους τρεις που άφησε η αθηναϊκή
τραγωδία. Ας πούμε τρεις εκατοντάδες - για να κρατάμε τις ιστορικές αναλογίες. Τριακό-
σοι δεν είναι μόνιμα (κατά την *επεισοδιακή* - δηλαδή ασυνάρτητη - δημοσιολογία) οι *πρω-
ταγωνιστές των επεισοδίων*;
Τακτοποιήματα όλα - μόνο που σκηνή, χορός, θέατρο ανακατεύονται κάπως περισσότε-
ρο απ' όσο φαντάζεται το κοινό. Το θέατρο είναι πολύ μεγάλο, έχει κοινωνικά έκταση. Κιαν
τα *επεισόδια* είναι θεατρική παρένθεση, σε ποιά παράσταση "παίζουν"; Προτιμάει το κοινό
να αγνοεί πως βρίσκεται το ίδιο επίσης επι σκηνής. Προτιμάει να αγνοεί πως τα *επεισό-
δια* διακόπτουν ένα μεγαλύτερο *επεισόδιο*. Για την ακρίβεια ένα μεγάλο, *επεισοδιακό*, σει-
ριακό γεγονός: ζωή δίχως νόημα...

Κάμποσοι από τους (τυπικά) βαρβάτους έλληνες αρσενικούς, ηλικιών ανάμεσα στα 18 και στα 48, σέρονονται ερωτικά. Αυτό τουλάχιστον διαπιστώνουν σεξολόγοι, ψυχολόγοι, και λοιποί ειδικοί. Θα ήταν σωστότερο πάντως να σημειώσουμε πως αυτοί που παραδέχονται το σούρσιμο τους και ζητούν "επιστημονική" βοήθεια είναι ελάχιστοι μέσα στο πλήθος. Η έπαρση και η αυτοδιαφήμιση του "γαμία" κουκουλώνει την πραγματική έκταση αυτής της νευρωσικής αγασίας.

Τί φταίει; Οι "ειδικοί" βγάζουν στην επιφάνεια αυτής της σεξουαλικής υποστολής τα υπερσεξουαλικά πρότυπα, για άντρες και γυναίκες, σαν ένα "τυρρανικό σημείον". Από πρώτη ματιά η εξήγηση φαίνεται να στέκει: ο απόλυτος σεξουαλικός βομβαρδισμός καθλώνει το φιλοθέαμον αρσενικό (όπως και το θηλυκό) κοινό σε διαρκή κατάσταση έλλειψης. Και σε κόμπλεξ κατωτερότητας.

Ακόμα κιαν μια τέτοια σκέψη μπορούσε να εξηγήσει τις "εξατομικευμένες" περιπτώσεις, κρύβει την αλήθεια στο σύνολό της. Ποιός έχει εφεύρει και ποιός έχει επιβάλει τα "τέλεια", "υπερσεξουαλικά" πρότυπα, αν όχι ο αρσενικός κόσμος; Είναι τελικά το "πρότυπο" που καθλώνει την επιθυμία, ή μήπως είναι η απο-σωματικοποιημένη λίμπινο του λευκού, "πετυχημένου" αρσενικού που "εκρέει" και αποθεώνει αυτά τα πρότυπα;

Να το κάνουμε λιανά. Η "κάβλα" στον αρσενικό κόσμο είναι η "δύναμη". Το ότι η "αναπτυγμένη" καπιταλιστικά" εκδοχή αυτού του κόσμου φτάνει την εξίσωση δύναμης και χρήματος είναι κοινοτυπία. Όσο περισσότερο διαχέεται η μεσολάβηση του χρήματος (και του εμπορεύματος) τόσο αυτός ο κόσμος "ολοκληρώνεται" και "ολοκληρώνει". Το σεξουαλικό υπονοούμενο αυτής της "ολοκλήρωσης" δεν είναι κατά λάθος; μεταξύ όλων των άλλων (ή μήπως πριν από οτιδήποτε άλλο;) "καπιταλιστική ολοκλήρωση" σημαίνει έλεγχος, εκτροπή, καταστροφή των σωμάτων, των πραγματικών σωμάτων. Τελικά αυτός ο κόσμος είναι ταυτόχρονα τόσο αντρωτικότερος όσο "δυνατότερος". Και το ανάποδο.

Το ότι η κάβλα των σημειώνων ελλήνων είναι τα φράγκα, και μέσω αυτών: το αυτοκίνητο, η μηχανή, το διαμέρισμα, η κατανάληση, το γήπεδο, η μούρη, το γυμναστήριο, η καριέρα, η εξουσία, η πατρίδα, το μπανιστήρι, κλπ, κλπ, δεν είναι η αιτία που τους κρεμάει τον πούστο, ή που τους ρίχνει σε διάφορες ντόπες. Είναι το αποτέλεσμα ενός αρρηνωτότατου κοσμοειδώλου στο οποίο ο πούστος είναι παντού: στο πορτοφόλι, στο τιμόνι, στην κερκίδα, στον καθρέφτη, στο γραφείο, στην τσογλιανά, στη ρουφιανιά, στη σημαία, στο βλέμμα - με τις αντίστοιχες "εκπεριματώσεις". Το ότι αυτό το κοσμοείδωλο προβλέπει επίσης και μια θέση για το "θηλυκό" είναι γεγονός. Αλλά τί θέση; Κάτι μεταξύ "μωρού"

Η βιωμένη αντικοινωνικότητα των μικροαστών στη μητρόπολη θα μπορούσε να "διαλευκανθεί" αν παρατηρούσε κανείς μερικές πολύ καθημερινές πιυχές της ζωής τους. Για παράδειγμα: ο "ενδιάμεσος χώρος" των πολυκατοικιών, από την εξώπορτα μέχρι τη πόρτα του διαμερίσματος. Σκάλες, διάδρομοι, ασανσέρ.

Αυτές οι διαδρομές δεν είναι ούτε "δημόσιες" (όπως οι δρόμοι) - ούτε "ιδιωτικές", όπως τα διαμερίσματα. Είναι κάπου ανάμεσα: "έξω από το σπίτι μου", αλλά ακριβώς δίπλα του - "μέσα απ' το δρόμο", αλλά όχι "δίκα μου" σαν αυλή ή μπαλκόνι. Κι εδώ αρχίζει το βάνσο.

Η κεντρική εξώπορτα είναι ένα συναισθηματικό και ιδεολογικό όριο. Χωρίζει τον εντελώς δημόσιο δρόμο από την ιδιωτική κατοικία. Αλλά η κατοικία είναι πολυκατοικία, άρα εκεί κυκλοφορούν όχι μόνο "οι δικοί μου" αλλά "και άλλοι". Θεωρητικά αυτοί οι "άλλοι" είναι οι "δικοί" των δίπλα. Των από πάνω, των απο κάτω - αλλά είναι "ξένοι". Πρακτικά επειδή γύρω γύρω μένουν "ξένοι", οι "δικοί" τους μπορεί να είναι δυο φορές ξένοι. Δηλαδή εν δυνάμει εχθροί.

Ο χρονο-μετρημένος φωτισμός των διαδρόμων και των κλιμακοστασίων (να μην μεγαλώνουν και τα κοινόχρηστα) κάνει τα πράγματα χειρότερα. Σε μια

θέση ακριβώς έξω από την "πόρτα μου" που μπορούν να έχουν παρεισφύσει εχθροί, υπάρχει και σκοτάδι! Η σκοτεινιάζει απότομα. Είναι "μισο-δημόσιο" το πέραςμα, αλλά όχι τόσο ανοικτό όσο ένας δρόμος που πάντα ελπίζει κανείς στη βοήθεια των άγνωστων περαστικών ή των μπάτσων απέναντι σε μια απειλή. Είναι και "μισο-ιδιωτικό", αλλά όχι τόσο όσο να το ελέγχεται απόλυτα. Είναι η κατάλληλη θέση για ενέδρες... Το "κακό" μπορεί να κρυφτεί εύκολα, τουλάχιστον κατ' αρχήν.

Αυτός ο "ενδιάμεσος χώρος" των ελληνικών πολυκατοικιών έχει υμνηθεί από διάφορους ιδεολόγους, επειδή είναι "καθαρός", σαν απόδειξη του ενδιαφέροντος του μέσου έλληνα για τους "κοινόχρηστους χώρους". Στην πραγματικότητα όμως δεν είναι το ενδιαφέρον που φροντίζει για την καθαριότητά τους, αλλά το άγχος. Ειδικά το άγχος της καθαριότητας καμιά σχέση δεν έχει με την "φιλικότητα" των διαδρόμων και των κλιμακοστασίων. Έχει σχέση με την "κακή εντύωση" που θα σχηματίσει ο επισκέπτης από τη βρωμιά. Γιαυτό και την καθαριότητα αυτή δεν την αναλάμβανε ποτέ κανένας ένοικος: ήταν υποτιμητικό εκ των πραγμάτων.

Δεν πρόκειται λοιπόν για περάσματα "οικειοποίησης", γιατί που αναφέρονται στις σχέσεις

και βιτρίνας χασάπικου....

Πάμε παρακάτω. Η κάβλα του χρήματος (και όλων των υπόλοιπων παρα-περιπτώματων του) δεν τελειώνει με την υπερκωδικοποίηση και την υποκατάσταση του σωματικού έρωτα. Απλά τον "μηχανοποιεί". Γιατί η κάβλα για τα σκατά είναι έμμεση (αλλά ξεκάθαρη) λατρεία του θανάτου. Τι να λέμε; Ο πολιτισμός του εμπορεύματος είναι χάρτης θανάτου. Το σεξουαλικό του "ανάλογο" είναι ο βιασμός - εκεί που αποδεχίγμενα το "θηλυκό" είναι το "απόλυτο αντικείμενο", ΤΟ φετίχ, χωρίς θέληση ή επιθυμία.

Δεν είναι "κατα λάθος" που η σεξουαλική συμπεριφορά ενός στελέχους είναι (στη καλύτερη) αυτή του soft βιαστή. Η μόδα των "μωρών" από τέτοιες αφετηρίες ξεκίνησε. Και στη γενίκευσή της συμπίεζει τη γυναίκα στην "καλλιγραμμία" μέσα από ψυχολογική και αντικοινωνική τρομοκρατία. Όσοι τελικά δεν καταφέρνουν "να γαμήσουν την κούκλα" είναι ίσως σε μια ανθρώπινη κατάσταση... Κι όσες καταφέρνουν να μην το παίξουν κούκλες, ακόμα καλύτερα...

Γιατί οι βιασμοί γίνονται. Κιαν γίνονται "συναινετικά" (στο άβατο του "ζευγαριού" και της "οικογένειας", ή επι χρήμασι) όμως σαν βίαιες φαντασιώσεις "καβλώνουν". Ποιός θα παραδεχθεί πως αυτές οι φαντασιώσεις βρίσκονται στην "καρδιά" της "κανονικής" ερωτικής ζωής των πραγματοποιημένων σωμάτων; Συμπέρασμα: το ότι μερικοί παραδέχονται σαν "πρόβλημα" πως "δεν βρίσκονται στο ύψος των περιστάσεων" σημαίνει, ίσως, πως έχουν ακόμα περιθώριο να ερωτευτούν, να παίξουν, μπορεί ακόμα ακόμα να έχουν το περιθώριο να κλείσουν τις αισθήσεις τους στον μηχανοποιημένο "σεξουαλισμό". Κι αυτό δεν είναι καθόλου "πρόβλημα".

Οι υπόλοιποι, που "γαμάνε και δέρνουν" (έστω και σε επιδείξεις λόγων) αυτοί είναι Ο κίνδυνος. Τζιτζιφιόγκοι και επίδοξοι βιαστές δεν χάνουν καμιά ευκαιρία - και φροντίζουν να δημιουργούν καινούργιες.

Ένας κόσμος "πραγματικής" ή virtual βαρβατίας: να τί χρειάζεται όχι συμβουλές αλλά κλωτσιές στ' αρχίδα.

μεταξύ των (αναγκαστικά) "συγκατοίκων". Ο καθγας με τον "αποπάνω" ή τα μπνελικά που εκτοξεύονται για "τους δίπλα" εγκαθίστανται ή πλανάονται σ' αυτούς τους "ενδιάμεσους χώρους". Τα εχθρικά βλέμματα και οι γκριμάτσες, όπως και οι ψεύτικες ευγένειες ή το σημμένο ενδιαφέρον έχουν εδώ ακριβώς την έδρα τους, όπου η τυχαία συνάντηση γίνεται καταναγκαστικά, στο διάδρομο ή στο ασανσέρ, χωρίς να μπορεί κανείς "ν' αλλάξει πεζοδρόμο". Πολύ χειρότερα αν είναι κανείς "ξένος", δηλαδή όχι ένοικος ή αναγνωρισμένος επισκέπτης.

Το να ζει κανείς σε ένα τέτοιο καθεστώς καθημερινών επαναλαμβανόμενων μικρών φόβων, εκβιασμένων επαφών, επιβεβλημένων συναφειών, "διακριτικών" (ή και αδιακριτων) προφυλάξεων, μπαίνοντας και βγαίνοντας από το "σπίτι του", κάνει αυτό το "απόλυτο άσυλο". Οι θωρακισμένες πόρτες με τις τριπλές κλειδαριές είναι σημάδι αυτής ακριβώς της συναισθησης.

Ακόμα πιο χαρακτηριστικό όμως είναι το πότε και ποιό ανοίγουν την κεντρική εξώπορτα σε "αγνώστους". Όσο κιαν φαίνεται παράξενο είναι οι κάτοικοι των ισόγειων και των υπογείων (πολύ συχνά μετανάστες) που απαντάνε σε ένα κτύπημα κουδουνιού χωρίς να κάνουν ανάκριση από το θυροτηλέφωνο. Είναι αυτοί που βρίσκονται κοντιότερα στην εξώπορτα, είναι αυτοί που νιώθουν να παρεμβάλλεται μικρότερη έκταση "ενδιάμεσου χώρου" ως τον δημόσιο δρόμο, κι όμως είναι αυτοί που φοβούνται λιγότερο!

Αντίθετα οι των υψηλότερων ορόφων αν κάνουν το "λάθος" να "ανοίξουν κάτω" χωρίς τις απαραίτητες εγγυήσεις ξεμυτίζουν στο φιδίοιο πηγάδι από ψηλά, κι όταν δεν ακούσαν γνώριμη απάντηση στο "ποιός είναι;" δίπλο-τριπλοκλειδώνονται μέσα στις φοβίες τους, σαν σε χριματοκιβώτιο. Ο ξερός απότομος κρότος των κλειδαριών που αντηχεί από πάνω μέχρι κάτω είναι ο πιο χαρακτηριστικός ήχος των πολυκατοικιών.

Πρόκειται εδώ για ένα καθημερινό, 365 μέρες το χρόνο, σχολείο τσιλιαρίσματος και αντικοινωνικότητας. Μια σπουδή πάνω στην ενστάλλαξη του φόβου από τα μικροπράγματα. Ένα καθημερινό "σκωτσέζικο ντουζ" συναισθημάτων, η αντοχή στο οποίο είναι μέτρο μιας ειδικής αναισθησίας.

Αν τα σκυλιά επιτρέπονταν στις πολυκατοικίες οι περισσότερες πόρτες διαμερισμάτων θα είχαν κανα δυο δεμένα απ' έξω. Αλλά κιαν ποτέ οι μικροαστοί διασχίσουν "όλοι μαζί" αυτούς τους ενδιάμεσους χώρους που είναι ο πεπτικός σωλήνας προς τα έξω, θα βγούν λυσασσάμενοι....

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

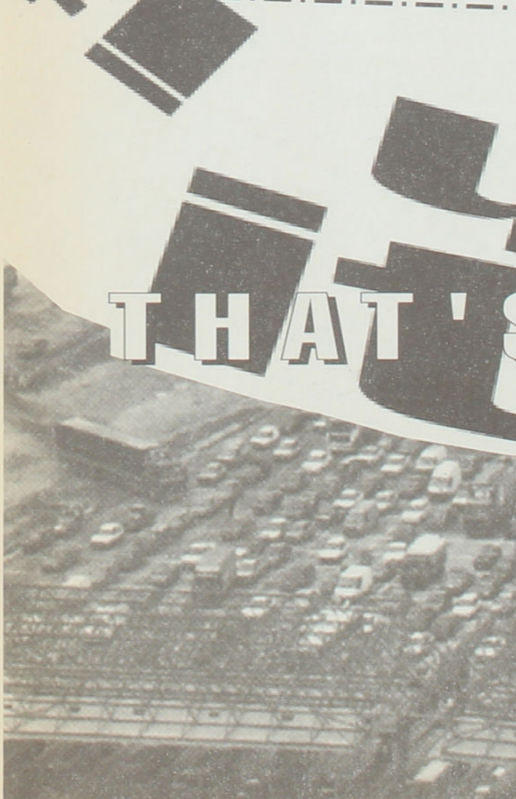
56άχρονος αγρότης ο δολοφόνος του λαθρομετανάστη

Συνελήφθη χτες ο δράστης της στυγερής δολοφονίας ενός νεαρού Αλβανού λαθρομετανάστη και του τραυματισμού δύο άλλων. Πρόκειται για τον 56άχρονο γεωργό Τρόφωνα Φώτη από τη Νάουσα.

Σύμφωνα με πληροφορίες, ο Φώτης είχε πέσει θύμα κλοπής. Αγνώστοι είχαν διαρρήξει ιδιόκτητη αγροκία του και ύστερα από πληροφορίες συμπολιτών του έμαθε ότι δράστης της κλοπής ήταν Αλβανός λαθρομετανάστης ονόματι «Ντουσμίρ». Ο 56άχρονος αναζήτησε το δράστη σε αποθήκη, στην αγροτική περιοχή Στράντζα Ημαθίας, έξω από τη Νάουσα. Οι τρεις Αλβανοί που διέμεναν εκεί του είπαν ότι ο άνθρωπος που έψαχνε δεν έμενε μαζί τους.

Ο Φώτης επέμεινε, σε κάποια στιγμή οξύνθηκαν τα πνεύματα και πυροβόλησε εναντίον τους, με αποτέλεσμα να πέσει νεκρός ο 26άχρονος Κουιτήμ Κούκα, ενώ ο 23άχρονος εξάδελφός του Μισίρ Κούκα και ο 17άχρονος Αλίμ Μπουτάνι τραυματίστηκαν ελαφρά.

και βέβαια για όσους σιωπηλά συγκατανεύνουν, για όσους κρυφά ή φανερά συναινούν, για όσους απροκάλυπτα ή στα μουλχωτά καλλιεργούν το μικρόβιο του ρατσισμού, δεν υπάρχει άλλη ιστορία, δεν υπάρχει αρχή και τέλος, δεν υπάρχουν όρια

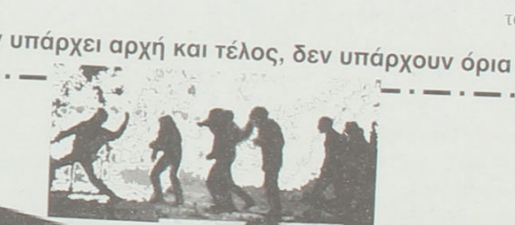
επάγγελμα: ταρίφας ηλικία: 40 και κάτι όνειρο ζωής: να αποκτήσει επιτέλους ένα δικό του ταξί και να το νοικιάζει. καθημερινότητα: 12 ώρες τη μέρα στο τιμόνι (είναι να ξεχρεώσει και κείνα τα γραμμάτια). κοινωνικοί προβληματισμοί: οι "ξένοι" μας παίρνουν τις δουλειές.

επάγγελμα: νοικοκυρά ηλικία: γύρω στα 60 όνειρο ζωής: να αποκαταστήσει τα παιδιά της. καθημερινότητα: 24 ώρες στο σπίτι. κοινωνικοί προβληματισμοί: οι "ξένοι" μας παίρνουν τις δουλειές.

Κάπου στο κέντρο της αθήνας μπροστά ο ένα καρτοτηλέφωνο. Η κοπέλα ήταν γύρω στα 25 και αρκετά περιποιημένη. Θα μπορούσε να 'χει μόλις επιστρέψει από μια βόλτα στα μαγαζιά του Κολωνακίου και δε θα τραβούσε κανενός την προσοχή αν... Αν δεν ήταν εκείνη η γαμημένη προφορά της να την προδώσει. Ο κύριος ήταν γύρω στα 50 και συγκέντρωνε πάνω του όλα τα χαρακτηριστικά κάθε γνήσιου ελληναρά. Κοιλιά, μουστάκι και την εθνική υπερηφάνεια ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Η αφορμή σχεδόν ανύπαρκτη, κάτι σαν να του πήρε τη σειρά στην ουρά για το καρτοτηλέφωνο. Αρκετή όμως γαι να του θυμίσει όλους αυτούς που έχουν κατακλύσει τον τόπο του, που παρανομοούν, που ζουν παρασιτικά εις βάρος του, που τον μολύνουν. Αρκετό για να τη ρωτήσει αν είναι εδώ με ταυτότητα και να της υπενθυμίσει ότι κάποια στιγμή θα τους στείλουν όλους από 'κει που 'ρθανε και γι' αυτό να μιλάει πιο προσεχτικά και με μεγαλύτερο σεβασμό για την μεγαλοψυχία που δείχνουν μέχρι τώρα.

Η κοπέλα ήταν από Ρουμανία, Πολωνία, Βουλγαρία, Αλβανία... 'Ηταν πολύ περιποιημένη αλλά ήταν αυτή η γαμημένη η προφορά της που πρόδιδε το "άλλο", το ξένο, το διαφορετικό...

υπάρχει μόνο το μίσος

επάγγελμα: φοιτήτρια ηλικία: 20 ετών όνειρο ζωής: μια καλή σταδιοδρομία καθημερινότητα: φοιτήτρια κοινωνικοί προβληματισμοί: οι "ξένοι" μας παίρνουν τις δουλειές.

Σταδίου και Αιόλου γωνία, ώρα 10:45 πμ. Στον πάγκο του πλανόδιου πωλητή εφημερίδων, μοστράρουν οι ειδήσεις της ημέρας και οι λιγότερο βιαστικοί καταβιάζουν λίγο κλεμμένο χρόνο, έτσι για να δουν στα όρθια, "τί συμβαίνει στον κόσμο".

Εκείνος στέκεται λίγο παραπάνω από τους άλλους. Είναι γύρω στα 40 και καλοδιατηρημένος αλλά τώρα δείχνει εμφανώς μεγαλύτερος απ' ότι είναι. Μάλλον φταίνε τα νεύρα του, που μόλις και μετά βίας συγκρατεί, που κάνουν το πρόσωπό του να μοιάζει με θυμωμένη νεκροκεφαλή. Πιέζεται πολύ για να μη μιλήσει, δεν αντέγει άλλο, εκδηλώνεται...

Είναι οργισμένος γιατί το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας δε λέει όσα περίμενε: κάνει την απλή διαπίστωση ότι το 49% των ελλήνων είναι σκατορατσιστές του κερατά και τίποτα παραπάνω. Ούτε μια εμφανής πρόταση για ενέργειες σε βάρος των μεταναστών, ούτε ένα δημοσιογραφικό μπινελίκι. Όχι δεν του αρκεί αυτό... Δεν του φτάνει το ότι μπορεί να μοιράζεται την ηλιθιότητα του με τη μισή τουλάχιστον ελληνική κοινωνία. Αρκετά με τα λόγια. Είναι καιρός για έργα λέει. Ρίχνει μια ματιά στον κόσμο που περνάει προσπαθώντας να βρει κάποιους από το 49% να του συμπαρασταθούν για "να κάνει αυτό που πρέπει".

Το βλέμμα του συναντάει τρεις μετανάστες που απ' το πως τον κοίτανε μάλλον ξέρουν ελληνικά. Κοιτάζει πίσω του και βλέπει κίνα δυο "παράξενους" να το στραβοκοιτάνε... "Μαλακάκο, όπως είσαι σε παίρνει να βάλεις το γκάλοπ και το 49% στον κόλο σου και να την κάνεις. Έφργες...".

Εκείνος χαμηλώνει το βλέμμα και σιγά σιγά απομακρύνεται, χαμένος στη μοναξιά του θρασυδειλου ρατσιστικών πλειοψηφικών τάσεων...

υπάρχει μόνο το μίσος

